

-FANTASTICE
cpsnitro
406

406

I. M. ȘTEFAN

P.G. 7 luptă contra-cronometru

Redactor literar: ADRIAN ROGOZ
Coperta desen: VICTOR WEGEMANN
Desene interioare: AUREL BUICULESCU
Prezentarea grafică: ARCADIE DANELIUC

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

Anul 2071. Radu Soare a fost chemat ca specialist la „Complexul de sinteză a albuminei și a alimentelor de tip virotic“ din Munții Ciucaș. El trebuie să asigure o purificare mai accentuată a metanului care servește ca materie primă pentru marele experiment, menit să dea populației mult sporite a globului un nou tip de hrană, bazată pe „P.G. 7“, adică pe un „virus pozitiv“, care abia trebuie obținut. După o dramatică acțiune de salvare a complexului, primejduit de avarierea unei conducte de gaz metan, la care ia parte, Radu Soare este primit de cei doi conducători ai „Operației Ciucaș“, președintele consiliului științific Adam Tiberiu și vicepreședintele Martin Onofrei, care îi cer să grăbească montarea filtrelor moleculare Lizin. Totodată, însă, Soare are impresia că nu i se dă suficient posibilitatea să cunoască toate detaliile cercetărilor care țintesc la obținerea virusurilor alimentare.

Colecția „POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE“
editată de revista
Știința și Tehnica
Anul XVII
15 octombrie 1971

P.G. 7 luptă contracronometru

de I. M. ȘTEFAN

URMARE DIN NUMĂRUL TRECUT

26 mai. Aripi frînte

Am luat prînzul. Cam frugal ; între noi fie zis, bucătarul nostru nu-i prea faimos. La o masă alăturată — Anda Tiberiu, singură. Am aflat că este fiziciană. Cînd natura dă unei femei o frumusețe deplină, ai la ce să te tot uiți cu uimire și încîntare : perfecțiune din creștet și pînă-n vîrful degetelor, în fiecare gest, în orice tresărire...

Voiam să pătrund ieri seara în sanctuar, dar am amînat incursiunea, nu știu de ce, pe mîine. Sper că voi avea tăria să nu mă răzgîndesc. Acum asist de vreo jumătate de oră la ședința consiliului științific. Sînt cam obosit, fiindcă am dormit prost noaptea.

Atmosfera ședinței e încărcată.

Locul meu e alături de al lui Dan Hagiu, șeful laboratorului de alimente pozvirice : un tînăr excelent pregătit și de un optimism incorigibil. Îți zugrăvește produsele lui sintetice pînă-ți lasă gura apă. Acum însă e și el indispus. Un om e judecat, și vinovăția lui a devenit evidentă pentru toți. Dan comentează :

— Dac-ar fi după mine, l-aș ierta pe Șetan. E limpede că a avut cele mai bune intenții. Și asta este principalul.

— Și mie-mi pare rău, remarc eu, dar să nu uităm că infernul e pavat cu bune intenții — așa spune cel puțin Dante. Omul acesta a primejduit întreaga „Operație Ciucaș", sute de vieți.

Hagiu se frămîntă pe scaunul lui.

— E un om bun, cinstit, capabil !

— Să-ți spun drept, regret că trebuie să ne lipsim de el... Dar nu se poate altfel, Dane (ne tutuim de cînd am lucrat împreună în tranșee).

— Ce a urmărit el şi uite ce iese..., îşi continuă el gîndul.
Îi fac semn să tacă.

Tocmai termină de prezentat probele, foarte concludente, fiul lui Onofrei, Vasile. A citit un fragment din prospectul japonez, o expertiză asupra porozităţilor constatate la conductă şi altele, totul cu un glas monoton, de parcă totul i-ar fi indiferent. Ursu l-a fixat tot timpul, dar cu o privire greu de tălmăcit...

Acum se pregăteşte să ia cuvîntul un ins mărunt, chel, cu o privire tulbure. Este chiar şeful Diviziei de construcţii-montaj, Gavril Şetan.

Mă uit în jurul meu. Membrii consiliului mai sînt încă sub impresia scurtei, dar magistralei expuneri a profesorului Adam Tiberiu.

Lucrurile ne sînt acum tuturor foarte clare. Elementele prefabricate, din pavil, ale conductei noi (pînă acum două săptămîni, staţia-pilot era deservită de o conductă mică, provizorie) au fost cumpărate din Japonia. Montorii — tot japonezi — fuseseră puşi la dispoziţie chiar de întreprinderea producătoare. O prevedere a prospectului de montaj nu a fost însă respectată : aplicarea peliculei finale de protecţie ; inginerul Şetan — ne explicase preşedintele — şi-a asumat, cu de la sine putere, răspunderea neprotejării, numai ca să termine mai repede lucrările. Într-adevăr, prospectul nu indica întotdeauna pelicula drept indispensabilă. Dar o analiză atentă arăta că, în cazul transportului metanului în Ciucaş, aplicarea protecţiei se impunea, atît pentru motive de securitate cît şi pentru menţinerea purităţii metanului.

În încheiere, preşedintele schiţase un portret expresiv al lui Gavril Şetan; un om priceput, serios, pasionat pentru reuşita „Operaţiei Ciucaş". Făcuse o greşeală, o mare greşeală. Desigur că aceasta nu s-ar fi produs dacă cel puţin ar fi consultat conducerea consiliului ştiinţific. Oricît s-ar încerca să nu se dramatizeze lucrurile — acum, cînd primejdia fusese înlăturată —, singura soluţie posibilă era îndepărtarea lui. Dacă s-ar manifesta îngăduinţă, dacă ar fi păstrat în personalul complexului, n-ar fi numai o slăbiciune, ci şi un îndemn la aventurism, care ar putea fi fatal activităţii pline de răspundere a specialiştilor complexului.

Fără să vreau, îmi amintesc de o întîmplare pe care mi-a istorisit-o Vlad, din vremea cînd era student la Facultatea de chimie din Iaşi. Cîţiva băieţi efectuau, sub conducerea lui Tiberiu, o experienţă, cînd cineva a deschis pe neaşteptate uşa. Curentul produs a provocat căderea şi spargerea unei retorte, peste care a căzut o sticluţă cu o substanţă foarte activă. S-a produs o degajare violentă de gaz toxic. Un student a vrut să-şi arunce haina peste flăcări, pentru a le înă-

buşi, dar Tiberiu l-a oprit printr-un gest al mîinii. Cu o iuţeală care a părut tuturor uluitoare, profesorul a pus într-o eprubetă un praf şi apoi un reactiv şi a presărat compusul peste focarul periculos. În cîteva secunde, degajarea s-a oprit. Apoi, ca şi cum nimic deosebit nu s-ar fi întîmplat, Tiberiu a trecut la tabla neagră din fundul laboratorului şi a explicat liniştit reacţiile produse în cursul accidentului şi al intervenţiei sale salutare.

...E deci acum rîndul lui Şetan. Articulează greu, cu o voce de nesomn. A adunat o tristeţe infinită în ochii lui pierduţi în depărtări. Dan îmi şopteşte că de la accident este în tratamentul neurologului nostru.

— Nici o pedeapsă n-ar fi prea grea... pentru ceea ce am făcut! începe el. Vina mea este în afară de orice discuţie. Nu-i o greşeală, ci o crimă, chiar dacă am avut norocul să nu producă victime... N-a fost de altfel nici un „noroc", ci extraordinara acţiune de salvare a preşedintelui...

Am vrut să vorbesc numai ca să vă spun cum s-a întîmplat. Planificînd iniţial lucrările, am omis să prevăd aplicarea peliculei... Totul era aproape gata cînd mi-am adus aminte... Dacă o aplicam, trebuia să anunţ consiliul că termenul nu poate fi respectat... Urmarea: cîteva zile de întîrziere!... Mă gîndeam cu ruşine la ochii cu care m-ar fi privit Adam Tiberiu. Îi auzeam parcă dojana: „Noi am pregătit totul pentru ziua pe care tu ai fixat-o".

Am recitit atunci de zeci de ori prospectul. Mă străduiam să mă conving că în cazul nostru protecţia nu era necesară. Am ajuns să o cred, fiindcă voiam ca aşa să fie... Englezii numesc asta, cu o expresie intraductibilă, „wishfull thinking", să zicem „a gîndi sub imperiul dorinţei"...

Să nu credeţi că vreau să mă dezvinovăţesc... Vreau doar să vă explic cum a fost... N-am nici o scuză... Montorii japonezi m-au întrebat de ce nu se aplică pelicula... Le-am spus că nu e nevoie... Cînd au insistat, i-am asigurat că voi vorbi cu conducerea... Apoi i-am minţit c-aş fi vorbit... Cum vedeţi, o întreagă maşinaţiune... Visam şi eu, ca şi voi, la ziua cînd pozvitul nostru va porni, salvator, în lume...

Vorbitorul s-a oprit. Am senzaţia că nu mai poate continua. Lîngă mine, Dan stă cu pumnii încleştaţi. E zguduit de cele auzite.

— Sînt osîndit pe merit, continuă Şetan... Dar trebuie să ştiţi că nu m-a mînat nici un sentiment egoist, nici o vanitate... De-aş putea întoarce înapoi ceasul timpului...

Şetan s-a prăbuşit pe scaunul lui.

— Trebuie să continuăm fără tine! îi spune un geolog bătrîn de lîngă el.

Toată lumea aşteaptă să se treacă la vot asupra îndepărtării lui Şetan, fără vreo altă intervenţie, cînd simt că Dan se agită pe scaunul lui. Şi, înainte să-l pot opri — aş fi făcut-o, căci îl ştiu cam pripit —, ţîşneşte în picioare. Preşedintele îi dă, fireşte, cuvîntul. Începe să vorbească, emoţionat şi destul de incoerent, cu fruntea strălucindu-i în broboane de sudoare :

— Să-l păstrăm în mijlocul nostru! Pedepsiţi-l într-alt fel. Nu-i luaţi ce-i e mai scump!... Să fie retrogradat şi pus să lucreze timp de un an ca simplu operator în aceeaşi secţie pe care a condus-o. E o pedeapsă destul de aspră. Daţi-vă seama cu cîtă ardoare a urmărit acest om ţelul nostru comun! Îl sancţionăm pentru pasiunea lui? Atunci sancţionaţi tot ce e dragoste, elan debordant, retezaţi toate aripile, astupaţi cerul, osîndiţi-l pe Icar, părintele cutezătorilor...

Îl trag din răsputeri de haină şi izbutesc să-l aşez la loc. Şi-a pierdut minţile! Şi jur că nu regret nimic mai mult decît sclipirea de speranţă zadarnică pe care Dan a aprins-o în ochii lui Gavril Şetan.

Din nou sala e cufundată în tăcere. Cuvintele lui Hagiu au răsunat ca un ţipăt de copil. Un copil mare, bun, copleşit de naivitate.

Vorbeşte acum preşedintele.

— Vom pune deci la vot ambele propuneri: propunerea de îndepărtare a lui Şetan şi cea de menţinere a lui, cu retrogradare.

Pe neaşteptate, Martin Onofrei se ridică în picioare şi începe să vorbească rar, cu o oarecare dificultate: un defect din copilărie, nevindecat de medici, cum îmi va explica Vlad mai tîrziu. În glas îi vibrează o nervozitate cu greu înfrînată.

— Rezultatul votului îl ştim dinainte cu toţii. Eu vă fac cunoscut că mă voi abţine. Vina lui Şetan e indiscutabilă: ceea ce a făcut el e un act de crasă inconştienţă. „Aripile" din discursul lui Hagiu sînt o bazaconie, dar nu cu totul străină de unii dintre noi. Despre Icar nu ştiu să facă parte dintre specialiştii complexului nostru şi nici nu l-aş dori pe aici. Cît despre „icarisme", le socotesc foarte, foarte primejdioase. Mă întreb : ce ne-am face aici, în Ciucaş, numai cu exaltaţi ca Şetan şi Hagiu?

Îmi sare muştarul şi-l întrerup:

— Hagiu este un excelent specialist !

Îmi răspunde, cu un rîs nervos:

— Bineînţeles, ca şi Şetan, care a fost chiar şef de promoţie la Institutul de construcţii din Hunedoara. Dar tot Şetan era să ne arunce în aer pe toţi !

Preşedintele intervine :

— Era să ne arunce în aer și să distrugă complexul. Atunci de ce te abții de la vot? Unde ți-e consecvența?

— Nu te aprob nici pe tine și nici pe Hagiu. Eu nu-s mare orator, toți o știți! Dar ceva trebuie să aflați de la mine: aici în complex umblă o stihie, un „elan" — cum îi spunea Hagiu —, un sentiment de „măreție oarbă", ceva care aduce a dezechilibru nervos... Ne închinăm vitezei ca unui idol! Știu, veți spune că omenirea are mare nevoie de pozvirul nostru, ca și de alte mijloace ce se preconizează și că trăim o vreme a marilor viteze. Voi spune o vorbă mare și adevărată, care să vă revolte: Omenirea să aștepte! Auziți? Să aștepte!!! Cît? Atît cît trebuie. Vreau să fim siguri că-i dăm o bază alimentară pe care se poate bizui. Altfel devenim — vorba lui Șetan — criminali.

Iată deci de ce mă abțin! Gavril Șetan este un criminal, s-o spunem pe nume, dar, în același timp, o victimă. Victima unei mentalități: prea faceți cu toții pe „pasionații"... Voi, toți sau aproape toți, sînteți complicii lui. Șeful laboratorului de alimente pozvirice, Hagiu, cercetător cu o înaltă răspundere, își pierde capul în plin consiliu și începe să bată cîmpii. Mîine o să se entuziasmeze peste măsură pentru un mușchi de vacă sintetic, de o frăgezime fără egal și n-o să reziste să nu muște din el. Pe urmă e treaba medicilor să-l scoată din comă, fiindcă actualul Virus de Ciucaș nu e încă nici pe departe P.G.7! Șetan, alt erou mitologic, a vrut să „cîștige timp", temîndu-se de „dojana din ochii președintelui". Dar numai el vrea să cîștige timp? Pripeala mișună printre noi ca un microb, riscînd să compromită totul. Tocmai aici, unde e vorba de sănătatea și viața oamenilor, unde trebuie lucrat fără fisură! Închei cu un sfat colegial, dar insistent: potoliți-vă, dragii mei, potoliți-vă!

Un astfel de discurs n-a ținut profesorul Onofrei de mult. Mi s-a spus că la ultimele două consilii nici nu luase cuvîntul.

Intervenția Ursului n-a plăcut. Tiberiu îl privește sever, dar calm. Se vede că nu s-a hotărît dacă să-i răspundă sau nu. Are, desigur, multe de zis, poate chiar mai multe decît Onofrei. E limpede că vede cu totul altfel lucrurile, că are o concepție mai dinamică, mai impetuoasă.

— Eu socot că se poate lucra și repede, și bine, zice el, în sfîrșit. Timpul nu este un factor atît de rigid cum s-ar putea crede. Îngăduiți-mi un singur exemplu, pornind de la discuția de astăzi. Știți cît era prevăzut în prospect pentru aplicarea peliculei de protecție a conductei? Șase zile. Noi am aplicat-o, în condițiile stării de urgență, în 12 ore, odată cu celelalte operații auxiliare. Cu 400 de oameni, veți spune. Inexact! La protejarea propriu-zisă au lucrat doar 30 de oameni, cîte unul în fiecare echipă. Și am controlat calitatea lu-

crării metru cu metru. Etanşeitatea finală a ieşit perfectă...

Onofrei a ascultat replica atent, dar nepăsător, aşa cum a înfruntat şi impresia negativă pe care cuvîntul său a făcut-o asupra celorlalţi membri ai consiliului. Îl priveşte pe preşedinte cu o expresie în care se amestecă, în mod ciudat, furia şi compătimirea.

Se trece, în sfîrşit, la vot.

Votarea se face, ca totdeauna, secret, prin apăsarea pe butoanele pe care fiecare le are în faţa sa. Propunerea de îndepărtare a lui Şetan întruneşte o majoritate copleşitoare — 27 de voturi —, iar pentru retrogradarea lui Şetan se înregistrează un singur vot, desigur cel al lui Dan. Numărătoarea mai scoate la iveală 4 abţineri, care mă surprind. Nu ştiu cum să le interpretez. Una este a lui Martin Onofrei. Dar celelalte? Eu am votat, cu inima strînsă, pentru îndepărtare.

27 mai.
O sută de variante sau numai patru

A sosit vremea să-mi pun planul în aplicare. Voi cerceta, fără permisie, „sanctuarul". O fac cu o oarecare stînjeneală, dar nu fără convingere, căci de acest lucru poate depinde succesul misiunii mele la complex. Regret, profesore Tiberiu, dar îţi voi călca consemnul! Sînt un neconformist. Cînd joc fotbal, trag la poartă chiar şi din unghiuri imposibile, şi uneori înscriu.

Mă felicit pentru faptul că nu sînt nici prea sentimental şi nici prea emotiv. Altfel, operaţia asta, e drept cam anacronică, de veritabil Sherlock Holmes, mi-ar da bătăi de inimă. Cît despre tine, Grigore, sînt convins că m-ai însoţi cu mare plăcere în investigaţiile mele, după cum nu mă îndoiesc că vei citi cu interes paginile ce urmează.

Ce-i drept, o întîlnire cu profesorul Tiberiu n-ar fi tocmai agreabilă...

Am intrat fără dificultate în pavilionul laboratoarelor. În cîteva încăperi, unde procesele trebuie neîntrerupt urmărite, mai este lumină. „Sanctuarul" se află la etaj, undeva în fund.

În timp ce parcurg coridorul de la parter, încerc să-mi imaginez cum ar decurge convorbirea cu preşedintele consiliului ştiinţific dacă m-ar surprinde pătrunzînd în laboratorul său.

— De ce-ai venit?

— Fiindcă mi-aţi spus numai adevăruri parţiale, care nu-mi ajung. Fiindcă am mereu simţămîntul că mi se ascunde ceva...

— Aveai vreo nelămurire? Puteai să ni te adresezi oricînd.

— Bineînţeles. Mi-era însă teamă că veţi ocoli problemele nevralgice.

— Poate cele care nu sînt încă coapte.

— Şi ele sînt interesante, iar eu caut adevărul întreg!

Un zgomot de voci mă întrerupe din convorbirea imaginară, făcîndu-mă să mă lipesc de zid. Vine din laboratorul de alimente pozvirice. Acolo se experimentează prefacerea biomasei virotice în alimente diferenţiate ca gust, miros şi aspect, imitînd produsele naturale. E drept, cum zicea şi Ursu ieri la consiliu, deocamdată nimeni nu se poate „hrăni" cu produsele laboratorului: materia primă realizată de staţia-pilot nu este încă cea prevăzută. S-a lucrat însă cu speţa de pozvir cea mai apropiată de P.G. 7 disponibilă pînă acum.

Privesc prin geamul uşii. În culori apetisante, pîinea sintetică, prăjiturile sintetice, carnea şi mezelurile sintetice, fructele sintetice — toate pe bază de albumină virotică — par de o prospeţime reconfortantă. Nu e uşor să rezişti tentaţiei. N-ar fi exclus ca, pînă la urmă, alimentele pozvirice să fie chiar mai gustoase decît modelele lor naturale!

Şeful laboratorului, Dan Hagiu, fără halat — semn că a venit numai în trecere —, explică volubil ceva unui ins îmbrăcat în negru. De unde îl cunosc? Azi dimineaţă am jucat cu el partida mea obişnuită de tenis. Este delegatul O.M.A. (Organizaţia Mondială a Alimentaţiei) şi mi-a spus că la noapte trebuie să-şi scrie raportul, pentru ca să-l ducă chiar mîine la Geneva. Are cine ştie ce nelămurire şi acum îi cere lui Dan să-i prezinte situaţia „pe viu". Amîndoi discută aprins, atît de agitaţi ca şi cum carnea sau pîinea din P.G. 7. ar urma să fie consumate peste cîteva zile de întreaga omenire.

Specialiştii de la O.M.A. mişună pretutindeni prin complexul nostru. Nimic de spus: pun şi umărul cînd trebuie să fie urgent procurat vreun aparat de ultimul tip sau vreo substanţă rară. Dar fac şi presiuni pentru „finalizarea" producţiei. De fapt, e greu să-i osîndeşti. Insistenţele lor exprimă preocuparea întregii omeniri de a vedea rezolvată problema alimentaţiei mondiale.

Iată-mă la capătul coridorului de la parter.

Am numărat laboratoarele în care se lucrează: 8 din cele 42 existente aici. Acum urc scara, străduindu-mă să nu fac zgomot. Dar, poate tocmai fiindcă atenţia îmi este atît de concentrată, fiecare pas îmi răsună în urechi ca o lovitură de gong. Prostii! Din moment ce unele laboratoare mai sînt active, paşii mei nu au de ce să intrige pe cineva.

Am ajuns la etaj. „Sanctuarul" are uşa masivă şi nu pot şti dacă-i cineva înăuntru sau nu. Înainte de a apăsa butonul de deschidere, am o ultimă ezitare pe care o înving însă repede; în fond, tot ce fac este în folosul creării Pozvirului G 7!

Degeaba apăs. Uşa-i încuiată. Era, în fond, de aşteptat.

Ce faci acum, Sherlock Holmes? Dacă mă gîndesc bine, e puţin probabil ca Tiberiu să fi aplicat vreun sistem prea complicat de încuietoare. Probabil, o simplă barieră magnetică. Am la mine radvarul şi încerc să o anulez. Apăs apoi din nou pe butonul uşii şi aceasta se dă imediat în lături.

O ceaţă difuză, ca o „baie de opal", învăluie totul. Caut comutatorul, apăs, şi o lumină albă, puternică inundă încăperea. Dacă Vrăjitorul va privi spre ferestre, îşi va închipui probabil că Moş Martin are poftă de lucru. Şi invers... Numai să nu fie împreună, de pildă în vreo plimbare nocturnă, şi să se uite încoace.

Laboratorul este spaţios şi bine înzestrat. Încerc să ghicesc mai întîi care dintre cele două compartimente, clar diferenţiate, este al lui Tiberiu şi care al lui Onofrei. Într-unul parcă e mai multă mişcare şi fantezie, în celălalt predomină un spirit meticulos, ordonat. Deduc deci că cel dintîi e al preşedintelui, iar al doilea ţine de vicepreşedinte.

Încep cu primul compartiment. Din păcate, mare lucru nu pricep. Inexpugnabilul Turn Babel al ultraspecializării este şi va rămîne, după părerea mea, una dintre marile virtuţi, dar şi unul dintre marile neajunsuri ale lumii moderne.

În sfîrşit, ceva interesant şi, cel puţin parţial, inteligibil! Nişte scheme, desenate probabil de Tiberiu, reprezentînd, comparativ, pozvirii obţinuţi de staţia-pilot a complexului în ultimele luni. Deasupra e „modelul" lui P.G. 7 — aşa cum a fost proiectat. Dedesubt — speţele de pozviri obţinute în diferite etape, cu datele respective. Progresul — apropierea de „model" — este evident, orice ar spune Onofrei. În dreapta seriei — cîteva locuri libere. Acolo va schiţa, probabil, preşedintele pozvirii pe care îi va obţine de acum înainte... Poate cei care vor fi realizaţi după ce voi instala noile filtre moleculare, obţinînd cel mai pur metan din cîte s-au cunoscut. De la metan porneşte doar totul! Nu ştiu de ce, dar schema asta... mă stimulează.

Mai departe, un mic birou, cu un caiet gros, albastru pe el. Ezit să-l deschid. Cine ştie, poate că este un jurnal intim. Şi dacă e caietul observaţiilor de laborator, ce-o să pricep din el?

Îl desfac, nu fără şovăială... Dacă sînt Holmes, nici un indiciu nu trebuie dispreţuit.

Mai întîi, trei-patru pagini de notări imprimate direct din goana dictafonului : termeni, cifre rezultînd din citirile la aparate, formule chimice, ecuații matematice, schițe biologice. Apoi concluziile, așternute grăbit, pe puncte, fiecare pe cel mult jumătate de pagină.

Răsfoiesc cu nerăbdare caietul, fără să pricep o iotă. Afurisite hieroglife! Așa ar răsfoi și Tiberiu într-un caiet de al meu de specialitate. Dar poate că găsesc și vreo concluzie mai generală, niște idei dictate într-o perspectivă inteligibilă...

Am ajuns la penultima notare concluzivă. O transcriu : „15 G, 272 F ! Asta înseamnă că nici de data asta n-am izbutit pe deplin. Merge greu, neînchipuit de greu. Totuși, experiențele au eliminat o serie de variante : deci înaintez. Rămîn acum patru soluții (variante) principale, patru trunchiuri de bază. De mîine încep experimentarea și analiza lor..." Urmează expunerea celor patru soluții într-un limbaj de strictă specialitate, poate chiar cifrat. Apoi, o singură frază accesibilă: „Îmi acord maximum două luni pentru definitivare. Astăzi sîntem în 24 mai 2071". Din ultima notare, datînd probabil de azi dimineață, n-am priceput decît cuvintele : „Prima zi a experimentării variantei 352 XT. Am început cu polarizarea..." Urma un torent de termeni obscuri.

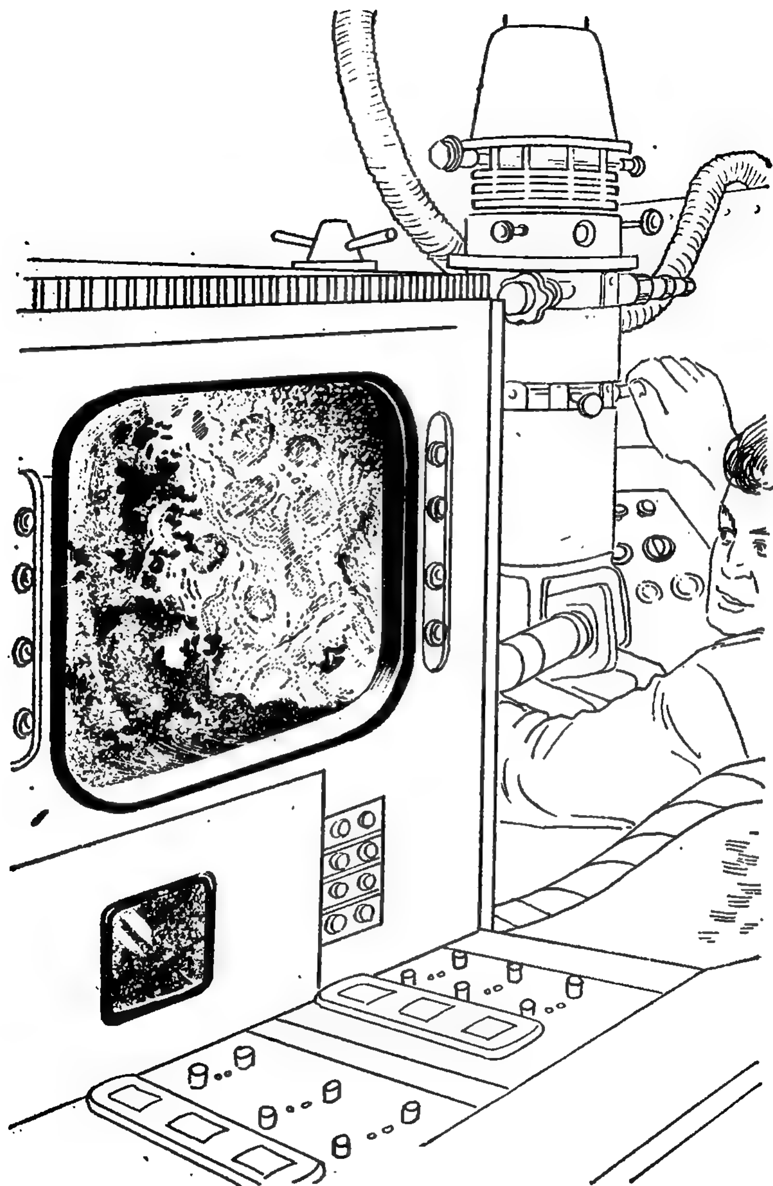
Iată și microscopul electronic. Declanșez — și imaginea prinde viață: o imagine în mișcare. Vietăți prelungi, mărunte, negre aleargă printr-o pădure de fire portocalii. Desigur că aici urmărește președintele „in vivo" pozvirii creați.

Surprinzător ! La dreapta microscopului este o vază plină cu flori de un albastru profund, lipsită de „utilitate". Asta-mi place la Vrăjitor! Cred că Ursu n-ar fi niciodată în stare de așa ceva.

Am ajuns la capătul compartimentului lui Tiberiu. De fapt, mare lucru n-am realizat în „sanctuar". Știu doar că președintele urmărește acum patru variante de viruși; pe cea dintîi a botezat-o 352 XT. Poate că e vorba de un cod pentru indivizi indiscreți, ca mine... Am impresia că situația generală este destul de incertă și că tocmai de aceea se ascund față de mine.

Înainte de a trece la celălalt compartiment, simt nevoia să mă reculeg. Sting lumina mare. După cîteva clipe, în care încăperea pare cufundată în întunericul cel mai deplin, „baia de opal" reapare. Mă apropii de geam. Fereastra dă spre vale. Pămîntul ocupă o fîșie îngustă din imagine, jos. E de un verde profund. Restul e cer, cer nesfîrșit. Stele, mii de stele, năvălesc parcă spre mine...

Un lucru nu pricep în ruptul capului. De ce s-a construit acest uriaș complex de cercetare și producție înainte de a se

fi realizat în laborator P.G. 7 în forma sa definitivă? Faci fabrica înainte de a cunoaşte produsul?

În spatele meu — o răsuflare grea. Influenţa romanelor poliţiste, care-mi plac atîta (o recunosc fără sfială)? Cineva păşeşte iar, tot mai apăsat, urmărind parcă să-mi atragă atenţia.

Mă întorc brusc.

În faţa mea e profesorul Martin Onofrei. A urmărit oare toată investigaţia sau a intrat abia acum? Poate că va practica procedeul tăcerii, ca la întrevederea de la consiliul ştiinţific... şi-mi va arăta drumul spre uşă.

— Sîntem în impas, începe el, dar proiectul e bun.

A răspuns deci direct gîndurilor mele!

Eu continui să tac. Întrebările pe care le imaginasem pentru posibila întîlnire mi-au îngheţat pe buze.

— Ştiam c-ai să vii, continuă Onofrei. Presupuneam chiar c-ai să-ţi faci astă seară apariţia. Cum? Simplu de tot: acum patru zile am discutat în biroul consiliului, împreună cu Tiberiu. Aveai nevoie de două zile ca să studiezi raportul cam înflorit al preşedintelui. Apoi urma, în mod firesc, revizitarea complexului, a staţiei-pilot în lumina informaţiilor dobîndite. Rămînea seara de astăzi... Deci, cum spuneam, sîntem în impas. E firesc ca asta să te frămînte şi să doreşti să afli mai multe.

Atîta înţelegere mă surprinde şi mă copleşeşte.

— Evident! prind eu glas şi-mi formulez, în sfîrşit, prima întrebare: Cum de s-a construit complexul înainte de a se fi obţinut în prealabil produsul final proiectat, Pozvirul G 7? S-au investit doar mijloace uriaşe, s-au antrenat în activitate specialişti renumiţi.

— De ce? Onofrei se opreşte puţin ca pentru a-şi cîntări cuvintele (la el vorbele au parcă greutate, o „masă“ precisă). În primul rînd, trebuie să ştii că e absolut sigur că P. G. 7 se va realiza! E doar o chestiune de timp. Nu spun în şase luni. Poate într-un an sau doi, poate în cinci. Dar e sigur!

— Repet: de ce nu s-a construit mai întîi virusul în laborator, aşa cum se procedează de obicei?

— Fiindcă altfel nu era posibil! Condiţiile de producţie se puteau realiza numai în staţia-pilot, la scara aceasta mare. Să luăm, de pildă, problema purificării metanului la gradul de care avem noi nevoie; o astfel de puritate cere instalaţii speciale de înaltă tehnicitate. Sau dezvoltarea mediului nealbuminic, în retorte magnetizate, prin cataliză virotică; fără instalaţii de mare anvergură nu faci nimic. Deci mai întîi trebuia construită staţia-pilot, scontîndu-se pe obţinerea iniţială a unui produs imperfect. Apoi aveau să urmeze — şi urmează în mod firesc — „corecturile“, care durează un timp greu de

precizat, dar duc, pînă la urmă, la țintă. Procesul tehnologic suferă modificări, pînă ce se ajunge la un P. G. 7 ideal, așa cum a fost gîndit de Tiberiu și de mine.

— Una dintre cele patru variante ale președintelui? întreb eu.

— Patru? Poate cinci, sau șase, sau șapte, sau o sută... Tiberiu vrea să simplifice totul. Minimalizează de aceea incertitudinea în care plutim. Și nu-i bine de loc! Trebuie să-ți fie clar, Soare, că în domeniul virusurilor pozitive schimbarea unui singur element cu altul, a unui alfa cu un beta, sau chiar a poziției unei singure molecule poate fi fatală; virusul se negativează, devine ucigaș.

Onofrei spune toate aceste lucruri apăsat, cu o mare forță.

— Dumneata ce studiezi acum în laborator? întreb într-o doară.

— Eu? întrebă Onofrei. Mă preocupă stabilitatea proprietăților pozvirilor obținuți. Mai precis: valabilitatea și stabilitatea lor... Mai am două luni bune de lucru ca să lămuresc lucrurile și să trag concluziile practice.

— Și pe urmă?

— Pe urmă voi trece și eu „la înaintare", cum spuneți voi, sportivii.

— Alături de Tiberiu?

— De ce nu?

— E adevărat că dumneata consideri formațiile obținute „previrusuri"?

— Nu știu cine ți-a spus asta, dar nu-i chiar exact. Eu constat numai că uneori organismele sintetizate suferă un proces de involuție, de întoarcere în anorganic. E un fenomen care trebuie atent urmărit și contracarat.

— Cauza lui?

— N-o cunosc încă. E probabil vorba de acea instabilitate a unor proprietăți pozvirice despre care ți-am vorbit...

— Credeți deci mai departe în P. G. 7?

Ursu mă privește îndelung, cu o expresie greu de descris.

— Am uneori impresia că nu pricepi nimic, Soare... Nici o clipă nu m-am îndoit de reușită, de rezultatul final! Dar știința e explorarea adevărului și are meandrele ei: e mai ușor să descoperi firul Ariadnei decît să-l urmărești pînă la capăt.

Acum am impresia că Moș Martin a terminat ce a avut să-mi spună. Totuși, dacă nu mă înșel, ceva îi mai frămîntă.

— De la tine, Soare, se hotărăște el să-mi spună, trebuie să știu un lucru foarte important. Ce puritate o să ne dai cu filtrele tale moleculare?

— Nădăjduiesc să ating, cu un filtru Lizin modificat, o puritate de 99,996%.

Răsuflarea grea a profesorului a devenit mai rapidă.

— Asta-i bine, Soare! Foarte bine. De peste zece ori mai mult decît cu celelalte filtre. Nici nu știi ce posibilități ne creează.

Cîteva minute tăcem amîndoi. Ursu rupe, pe neașteptate, liniștea.

— Lizin... de unde provine denumirea asta? întreabă el. Nu-i ghicesc etimologia științifică.

— Fiindcă nici nu există. Lizin vine de la Lizi. O fată pe care am cunoscut-o la Viena. Am iubit-o mult...

Fără să clipească, Ursu întrebă, cu o privire rece:

— Și a murit ca radiotelegrafistă într-o călătorie cosmică?

Parcă m-a mușcat ceva în piept. Uite cui m-am găsit să mă destăinuiesc! Dar confesiunea trebuia încheiată...

— Nu, n-a murit într-o călătorie cosmică. L-a preferat pe altul.

— Vreun tip serios, care nu pătrunde hoțește în laboratoarele altora! zice Onofrei și rîde fără rost.

Oribilă reacție! Dacă-i glumă, e proastă și lipsită de tact... Și cînd te gîndești că nici Vlad, prietenul meu din copilărie, nu știe nimic despre Lizi!

Din nou s-a lăsat tăcerea. O tăcere grea, apăsătoare. Ar merita să-i strig în față că-i un necioplit. Dar nu zic nimic și nici el nu mai deschide gura.

Ieșirea asta răutăcioasă trebuie să aibă o explicație. Lumea vorbește mult despre căsătoria lui nefericită, despre o femeie care i-a acrit tinerețea, pînă ce s-a despărțit de ea... Dar ce sînt eu de vină?

La plecare, apăs pe butonul roșu. Degeaba! Bariera magnetică e pusă.

— Butonul celălalt, cel albastru! zice cu voce răgușită Martin Onofrei.

28 mai.
Undeva, lîngă Bethel

Astăzi este sărbătoare. Tocmai bine ca să-mi rezolv „problema familială". Nu se mai poate amîna. E drept, nu sînt în cea mai bună „formă" pentru a acționa, dar nu poți întotdeauna să alegi momentul. Am văzut cicliști care au trebuit să alerge cîteva sute de metri pe geantă!

De fapt, de ce m-am trezit așa mahmur astăzi dimineață? Fiindcă „sentința" consiliului mi-a lăsat un gust cam amar? Fiindcă în „sanctuar" n-am găsit tot ce-am vrut, iar grosolănia finală a Ursului a pus capac la toate? Nu știu. Și mai

rău mă necăjeşte faptul că n-am rezolvat încă problema lui Toma...

Afară plouă, cu picături dese, ca în ziua accidentului. După cum am arătat ceva mai înainte, Toma a dispărut cu cîteva săptămîni în urmă, fără să lase vorbă unde se duce. De data aceasta, pricina imediată fusese o ceartă între mine şi el. Dreptate am avut eu. I-am reproşat, pentru a nu ştiu cîta oară, lipsa lui revoltătoare de continuitate în munca profesională, lipsă care îl împiedică să realizeze ceva deosebit, iar el s-a înfuriat cumplit că mă „amestec“ în viaţa lui. De fapt, fratele meu este un ins cam curios. Un fel de boem întîrziat al secolului XXI, cu un suflet de aur, dar cu o „eficienţă“ redusă. Lucrează în agrochimie, dar mai are şi altă ocupaţie, aceea de arheolog şi expert în conservarea monumentelor istorice, şi această a doua îndeletnicire l-a purtat prin toate continentele. Ca agrochimist, institutul unde lucrează i-a obiectat în mai multe rînduri lipsa de perseverenţă, ba chiar lucrări lăsate neterminate, deşi toată lumea îi recunoaşte pasiunea în muncă, originalitatea ideilor, deosebitul talent inventiv.

Dar, oricare ar fi bilanţul, pozitiv sau negativ, al acestui om, cele mai exasperante sînt, neîndoielnic, dispariţiile lui subite. De fiecare dată o aduce pe mama în culmea disperării. Probabil că interesul lui pentru o problemă sau alta este prea febril. Acum doi ani a „fugit“ pentru a participa la o cercetare vulcanologică, acum cîteva luni a plecat să asiste la turnarea unui film grandios despre prima expediţie umană pe asteroidul Ceres ş.a.m.d. Astfel de preocupări subite îl fac să uite de toţi cei apropiaţi, ba, mai mult, să evite contactul cu oricine l-ar putea stînjeni. Merge atît de departe, încît îşi deconectează special televizofonul portativ, aşa că nici nu putem comunica cu el.

Peste cîteva minute — îmi vine acum în gînd — mama mă va căuta iar, aşa cum s-a întîmplat alaltăieri, cînd tocmai eram în sala marilor compresoare. Îi ghicesc dinainte întrebarea. Ce o să-i răspund? Că aici totul te face să uiţi de orice alte preocupări decît sinteza biomasei virotice? Că zile la rînd am lucrat nebuneşte? Că nu sînt de loc îngrijorat, fiindcă ştiu prea bine că pînă la urmă Toma Soare tot va reapărea ? Toate acestea nu sînt pentru o mamă nici măcar vagi circumstanţe atenuante.

Semnalul melodic al televizofonului se face auzit şi vocea aşteptată răsună, abia şoptită :

— Bună dimineaţa, Radule!

— Bună dimineaţa, mamă !

— Cum ai dormit, băiatule ?

De cînd mă ştiu, asta mă întreabă dimineaţa.

— Destul de bine! răspund eu. Am un somn liniştit aici. Aerul e tare şi ozonat.

— Bravo, Radule... Spune, ai avut timp să te ocupi de Toma?

— Astăzi, dragă mamă, astăzi o fac! N-ai nici o grijă. Diseară vei avea răspunsul. Am să-l găsesc.

— Nădăjduiesc din toată inima că o să reuşeşti!

— La revedere, mamă.

Dar dacă de data asta a făcut o poznă mai mare? Unde ar putea să fie? Să fi pornit într-o expediţie spre sateliţii lui Saturn, în faimoasa „Federaţie Clida"? Asta ar mai lipsi! Atunci degeaba i-am promis mamei că pînă seara i-l aduc înapoi.

Pînă una-alta, o să-mi comand cafeaua-filtru.

Într-un colţ al camerei mele, pe o măsuţă triunghiulară, este micul „creier lichid", un aparat dintre cele mai moderne, în care am mare încredere. Este o maşină cibernetică la care înmagazinarea în memorie a informaţiilor se efectuează într-un lichid încărcat cu proteine cu lanţuri lungi; micile recipiente ale instalaţiei sînt specializate pe categorii determinate de probleme. Dau maşinii toate datele problemei: îi relatez despre ultima întîlnire cu Toma, despre obiceiurile şi preocupările fratelui meu, despre chestiunile care-l preocupă. Acum trebuie însă să-i las timp ca să găsească soluţia. Acest tip de „creiere" sînt destul de lente în funcţionare, dar în schimb capabile să soluţioneze probleme de o mare complexitate şi subtilitate, de pildă din categoria atît de delicată — altădată socotită impenetrabilă — a „faptelor de viaţă".

Cafeaua a sosit prompt. Mă aşez comod în fotoliul de lîngă geam, ca s-o sorb în tihnă. Prin fereastră îl văd pe Vrăjitor, maiestuos ca un atlet antic, în balconul laboratorului său. Mă întreb dacă i-o fi spus ceva Ursu despre incursiunea mea în „sanctuar". Cine ştie! Răutăcios cum este, o fi făcut şi nişte comentarii drăgălaşe. Ieri seară, la cantină, Vlad mi-a spus că firea lui Onofrei s-a schimbat şi mai mult de cînd şi-a pierdut acum cîţiva ani fiica, pe care o adora. Cu fiul lui nu prea se înţelege.

Mă uit la aparat. Lumina verde arată că raţionamentul nu s-a încheiat.

— Mai ai nevoie de date? întreb maşina.

— Deocamdată am destule! răspunde ea, lapidar.

Oare nu s-ar putea schimba timbrul ăsta nenorocit, monoton al maşinilor electronice? Cred că ar fi mai uşor decît să se realizeze alte perfecţionări.

De fapt nu mă grăbesc. Mă apuc să răsfoiesc un album de artă veche birmană, primit în dar de la un fizician din Mandalay. Ce frumos poate fi uneori grotescul!

La „creier“ s-a aprins lumina galbenă. Înseamnă că mai are nevoie de ceva. Într-adevăr, iată că mi se adresează :

— Îmi trebuie ziarele din ultimele două luni pentru corelare.

— Îndată! În cîteva minute le ai...

Comand microfilmele și cum sosesc le introduc în mașină.

— Destul! spune ea după cîteva minute. Sînt edificată.

S-a aprins în sfîrșit lumina roșie.

— Toma Soare, glăsuiește monoton mașina, se găsește, după toate probabilitățile, pe un șantier arheologic care a fost deschis acum două luni în legătură cu excavațiile prilejuite în Alaska de desfășurarea operației „Dezghețarea pămînturilor“. Sfîrșitul comunicării.

Dacă „creierul lichid“ spune „după toate probabilitățile“, înseamnă că-i aproape sigur în Alaska. Așa sînt mașinile astea — modeste, nu ca noi, oamenii.

Omnimobilul, un minuscul vehicul monoloc, mă așteaptă pe balconul camerei. Decolez vertical, ridicîndu-mă pînă la o înălțime de 4 500 de metri, apoi o iau direct spre apus. Sînt acum mult peste pătura de nori care își desfășoară sub mine, aproape neîntrerupt, vălurile cenușii, mascînd peisajul. Printr-o spărtură în nori, iată că se ivesc Bucegii, cu vestita cruce de pe Caraiman, apoi, mai departe, valea Ialomicioarei. În depărtare se profilează Piatra Craiului, pe urmă Făgărașul. Înaintez tot mai repede.

Cît o să fac pînă în Alaska? Cu viteza maximă a prichindelului meu, vreo două ore și ceva.

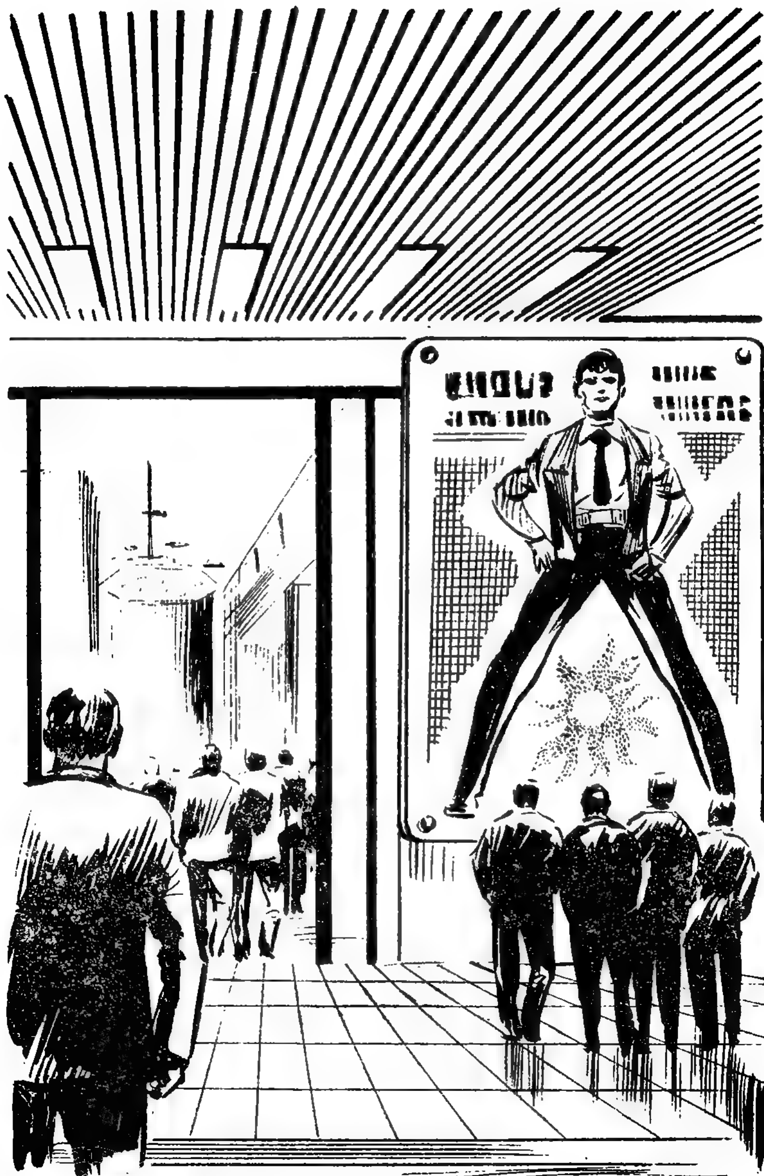
Deasupra Atlanticului, pătura de nori vădește goluri tot mai numeroase, iar în Canada peisajul pămîntesc de sub mine e scăldat în razele unui soare strălucitor.

Încerc din nou să-l chem pe Toma la televizofon. Bineînțeles, fără succes. Trebuie deci să-l caut la cîteva centre arheologice din Alaska!

În sfîrșit, iată-mă trecînd dincolo de granița canadiană, în dreptul orașului Dawson. Acum pilotez omnimobilul spre sud-vest. Dedesubtul meu, mase uriașe de gheață și zăpadă, încălzite de curenții marini și de sorii artificiali, se topesc. Mari torente de apă, ieșite din albiile obișnuite sau croindu-și albii cu totul noi, gonesc tumultuos dinspre munți către țărmul crenelat al coastei sudice, unde nivelul marin avea, evident, să crească considerabil.

Intru în legătură, prin televizofon, cu diverse orașe ale peninsulei : Seward, Anchorage, Juneau, în sfîrșit, în extremitatea de apus, Bethel. Nici un răspuns lămuritor. Nu am altă soluție decît să iau la rînd centrele arheologice...

Să nu mai lungesc vorba. L-am găsit pe Toma abia pe la ora opt seara, la centrul de conservare de lîngă portul

Bethel, pe malul Mării Behring. Cînd m-a zărit coborînd cu omnimobilul spre el, nici măcar n-a clipit. În orice caz, supărat nu mai era pe mine, de asta mi-am dat imediat seama.

— Ai venit tocmai la timp. Ia priveşte! m-a îndemnat el, mîndru şi vesel.

De la tabloul său de comandă, Toma dirija tocmai ridicarea în văzduh a unui uriaş ansamblu de ruine.

— Îl mutăm undeva mai în interior, pe podişul Yukonului, îmi explică el. Acolo va sta mai confortabil decît pe fundul mării.

— Aici te afli de cînd ai dispărut? îl întreb eu, ferindu-mă să-l dojenesc, ca nu cumva...

— Nu tocmai. Mai întîi am pregătit ansamblul operaţiilor de salvare, la Anchorage. Dac-ai şti ce interesante procedee aplicăm! Diferite de la un vestigiu la altul. Aici e un adevărat laborator al experimentelor de conservare...

Ce mai contează vorbăria lui? Îl strîng în braţe cu efuziune şi o chem pe mama la televizofon. Plînge de bucurie şi îmi mulţumeşte. Şi Toma plînge cînd vorbeşte cu ea. Îi cere iertare.. Bine că l-am găsit.

Pe la ora două noaptea sînt, în sfîrşit, înapoi la complex.

1 iunie. Calomnia

N-am reuşit să-mi termin misiunea încredinţată de conducerea complexului mai curînd de zece zile. M-am prezentat deci la preşedinte exact în termenul pe care-l cerusem. În ultimele cîteva zile am lucrat foarte intens, ca să pot fi gata. Dar acum, după încheierea tuturor calculelor, după întocmirea schiţelor preliminare ale proiectului, am satisfacţia unui mare succes.

— Cum stăm, tinere? Ce spune Lizinul tău? mă întîmpină Tiberiu, prietenos.

— 99,998%, răspund lapidar.

— Şi cînd îl avem?

— În cel mult o lună va funcţiona.

De astă dată profesorul tresare, descumpănit.

— O lună? Nu pricep... Ai doar filtrele.

— Ceea ce există, îi explic eu, la rîndu-mi decepţionat de reacţia lui, nu se potriveşte aici. Într-o lună voi proiecta trei filtre Lizin noi — cîte sînt necesare —, le voi construi în atelierul complexului şi le voi monta. Mai curînd nu e cu putinţă.

— Nu-ţi fac nici un reproş, îmi explică Tiberiu. Îmi închipuiam însă că filtrele Lizin pot fi direct introduse, în forma

în care s-au mai aplicat... Speram să pot folosi în cîteva zile noul metan, suprapur, în producția stației-pilot.

— Fiecare dintre noi, profesore, îi explic eu, cunoaște prea puțin specialitatea celuilalt. Filtrele Lizin trebuie să corespundă fiecărui tip de substanță cu care lucrează. Aș vrea și eu să cîștig timp, dar nu comițînd „icarisme"...

Cuvîntul mi-a scăpat fără voie și mi-a părut îndată rău. Era tocmai termenul pe care bătuse monedă Martin Onofrei la ședința consiliului științific. Or, nu era treaba mea, abia venit la complex, să mă bag în disputa dintre cei doi profesori. Aș dori ca Tiberiu să treacă peste cele spuse de mine, să se prefacă că n-a auzit nimic. Dar nu se întîmplă așa; președintele nu e omul care să lase o asemenea treabă nelămurită.

— Vezi tu, spune Tiberiu, Onofrei este un savant de mare valoare. Dar nu e bine să ne impună tuturora modul său de a vedea, stilul său de muncă. Uite, să-ți dau un exemplu. În tot cursul activității lui științifice n-a publicat decît trei lucrări, însumînd mai puțin de 80 de pagini. A refuzat să-și tipărească „deocamdată" cursul de la facultate, socotindu-l imperfect. E adevărat, cele trei lucrări apărute sînt capitale, ele sînt atît de desăvîrșit elaborate, încît i-au asigurat un renume binemeritat în lumea științifică. Dar toți colaboratorii lui știu că mai are zeci de alte lucrări, pe care nu le tipărește dintr-un soi de supraexigență, considerînd că nu le-a verificat și șlefuit îndeajuns. Așa e el făcut. Or, în acest sistem, Pozvirul G. 7 nu s-ar mai naște niciodată.

Nu răspund, firește, nimic. Argumentul este însă convingător.

— Deci 99,998%! reia președintele. Atît ne poate da Lizinul, nu-i așa? Să știi că fiecare grad suplimentar de puritate pe care-l vei putea obține grăbește crearea Pozvirului G. 7!...

Se aștepta la mai mult? Din nou e dezamăgit? Ceilalți specialiști au obținut de zece ori mai puțin!

— La cît v-ați așteptat? îl întreb, destul de iritat.

Tiberiu rîde în hohote:

— La mai puțin! Numai că orice poți să ne dai în plus este foarte important. Asta voiam să spun și nimic altceva.

Poate că, într-adevăr, numai „asta" a vrut să spună. Zîmbetul bun, generos, pe care Tiberiu îl arborează acum, mă ademenește să-l cred, e irezistibil, ca al unei fete frumoase. Spontan sau calculat!? întreabă un diavol din mine.

Ne despărțim împăcați. Eu îi promit să încerc reducerea duratei construirii și montării filtrelor Lizin, străduindu-mă totodată să mai smulg un procent sau două de puritate. Cînd

ies din birou, dau nas în nas cu Martin Onofrei. Are o expresie mai posomorîtă ca oricînd. Cîteva fracţiuni de secundă îl simt foarte departe — parcă nici nu mă vede. Apoi mă priveşte cu subînţeles. Ochii lui spun: „Te joacă şi pe tine pe degete, nu-i aşa?!“ Aş vrea să-i răspund că nu-i adevărat... Dar vorbele rămîn nerostite.

Afară mă aşteaptă Vlad. E cam agitat. Mă ia de braţ şi ştiu că abia aşteaptă să-mi comunice ceva important.

— Trebuie să discutăm serios şi în linişte! îmi explică el. De data asta, nu-i de glumă!

Caut pe figura lui zîmbetul ascuns, care va urma, ca de atîtea ori, unei încruntări simulate, dar nu-l descopăr.

Un zbîrnîit intens răsună deasupra capetelor noastre. Desigur, „aprovizionarea tehnică“. Spectacol cotidian: trei aerotransportoare — platforme zburătoare gigantice, acoperite de bolţi transparente — aduc maşini, aparate, diferite materiale din toate colţurile ţării. De cîte ori văd venind aceste transporturi, simt un soi de căldură cuprinzîndu-mă. E sentimentul că nu sîntem singuri, că în toată patria lucrează oameni care vor să asigure succesul nostru deplin!

Zgomotul se îndepărtează treptat, în direcţia cîmpului de aterizare.

Vlad m-a dus pînă la marginea pădurii de molizi. Ne aşezăm pe o bancă şi scoate din buzunar ultimul număr al ziarului „Secolul XXI“, din Paraguay.

Aproape că i-a pierit graiul. Vreo calomnie la adresa lui? N-are putere decît să-mi spună:

— Citeşte!

Mi-a arătat un articol intitulat „Tergiversări de neînţeles în Operaţia Ciucaş“, însoţit de o caricatură. Încep să citesc, tulburat la rîndul meu: „Marea criză mondială a alimentaţiei cere furnizarea cît mai operativă a Pozvirului G. 7, unul dintre mijloacele principale ce se studiază pentru înlăturarea ei. Se pare însă că nu toţi cercetătorii complexului din Ciucaş sînt convinşi de acest lucru. Stenograma ultimului consiliu ştiinţific, care ne-a parvenit, arată că însuşi vicepreşedintele consiliului, profesorul Martin Onofrei, consideră «Operaţia Ciucaş» un fel de exerciţiu personal, care se poate efectua cu încetinitorul. Considerînd că importanţa acordată de conducătorul lucrărilor, profesorul Tiberiu, accelerării cercetărilor este nici mai mult, nici mai puţin decît «criminală», Onofrei a lansat false avertismente împotriva entuziasmului, a pasiunii, a elanului. A mers atît de departe încît a spus textual «Omenirea să aştepte!», ca şi cum alimentul pozviric ar fi o operă de artă, care poate să apară mai devreme sau mai tîrziu, şi nu o problemă de viaţă şi de moarte.

Ar fi bine să știm ce părere au despre acest nefast punct de vedere ceilalți oameni de știință. În toată lumea sîntem interesați să obținem cît mai curînd P. G. 7. Dar în asemenea condiții e greu de spus cînd vom avea pozvirul Tiberiu-Onofrei. Impresia noastră este că un cal troian a pătruns în cetate".

Citesc articolul pînă la capăt, cu o enervare crescîndă.

— Ce zici? mă întreabă Vlad.

— O infamie! Trebuie să scriem ziarului.

— Eu am și făcut-o! îmi spune el.

— Cînd ai avut timp?

— De îndată ce am citit calomnia. Am redactat scrisoarea și am dus-o la poștă.

— A mea va pleca mîine dimineață! spun eu. Dar de unde au avut caricatura ta, cea cu întîlnirea urșilor?

— Nu știu, Radule. E drept că profesorul Onofrei a fotografiat-o atunci.

— Pare într-adevăr reprodusă după o fotografie.

— Cum și-or fi procurat poza și pe deasupra stenograma?... Sigur sînt de un lucru: articolul nu e făcut numai după stenogramă. Autorul s-a informat și pe la complex. Dar n-a priceput nimic din munca științifică și mai este, pe deasupra, tendențios, de o rea-credință vădită.

— Spune-mi, îl absolvi pe Tiberiu de orice amestec?

— De așa ceva nu e capabil. Numai o canalie putea să denatureze astfel lucrurile.

Recitesc încă o dată articolul, împreună cu Vlad, comentînd împreună fiecare aliniat.

S-a făcut noapte cînd am pornit spre restaurantul complexului. Deși e întuneric, aleile sînt înțesate. E sîmbătă seara și, după un obicei nedezmințit, aproape toată populația complexului a ieșit să ia aer. Unii sînt cu familiile lor și glasurile se unesc într-un vuiet uriaș.

Mulți țin ziarul paraguayan în mînă. Comentariile zgomotoase care se aud nu se deosebesc prea mult unele de altele. Toți, chiar și partizanii cei mai înfocați ai lui Tiberiu, sînt profund revoltați.

Lui Vlad începe să-i revină treptat buna dispoziție.

— Ce zici, Radule, îmi spune el, făcînd cu ochiul, mi se pare că „Secolul XXI" va primi un curier bogat. Păcat că nu știu adresa de acasă a directorului. I-aș trimite o telegramă cu oră fixă de remitere — să zicem pe la două și jumătate noaptea, cînd i-e somnul mai dulce.

— Și ce i-ai scrie în ea? îl întreb eu.

— Doar atît: citește zilele acestea cu atenția cuvenită poșta ziarului!

16 iunie.
O promisiune hazardată

Timp de două săptămîni am lucrat pe nerăsuflate la filtrele Lizin. O treabă dintr-asta, dragul meu Grig, este întotdeauna incomparabil mai complicată cînd te apuci de ea decît cînd îi concepi sumar proiectul. În sfîrşit, acum toate schiţele sînt gata şi construcţia fitrelor Lizin înaintează rapid în atelierul care mi-a fost repartizat. Sper să nu întîrzii cu nici o zi peste termenul de o lună pe care i l-am cerut profesorului Tiberiu.

Ah, da, uitasem să notez! Articolul calomnios la adresa lui Onofrei şi-a primit riposta cuvenită. În ziarul „Secolul XXI" a apărut pe prima pagină răspunsul preşedintelui, un text transmis prin televizofon. Cu logica lui impecabilă, Tiberiu demonstra că se săvîrşise o denaturare flagrantă a stenogramei. Fără să ia apărarea vederilor lui Onofrei, preşedintele îi elogia acurateţea lucrărilor, dînd exemple din care rezulta funcţionarea excepţională a unor dispozitive delicate proiectate şi executate de Ursu. Un om ca el — explica preşedintele — poate fi desigur combătut atunci cînd concepţiile lui cuprind erori, dar se bucură întotdeauna de aprecierea şi stima meritată a colegilor săi.

Şi eu care am bănuit că Tiberiu stă în spatele articolului calomnios!

Pe lîngă textul preşedintelui, „Secolul XXI" a fost nevoit să publice, în zilele următoare, zeci de scrisori ale unor participanţi la „Operaţia Ciucaş" şi chiar un desen satiric care însoţea scrisoarea lui Vlad.

Cel mai puţin supărat de toată întîmplarea mi s-a părut profesorul Onofrei. N-a comentat aproape de loc articolul cu colaboratorii săi şi nici măcar n-a răspuns ziarului. Aşa se manifesta probabil „carapacea" lui, cum o numeşte Vlad, nepăsarea sa suverană faţă de loviturile exterioare. Şi, bineînţeles, că nici n-a mulţumit celor care i-au luat, cu atîta convingere, apărarea.

Acum cîteva zile a apărut în presă o declaraţie a lui Tiberiu care m-a pus pe gînduri. În cuprinsul ei se afirma că în decembrie complexul va furniza consumului virusuri alimentare! Mi-a spus-o şi mie, e adevărat, mai demult. Dar cred că trebuia să se abţină de la un astfel de „angajament public", mai ales că termenul n-a fost însuşit de consiliul ştiinţific. Rezultatul a fost că ieri a venit aici o delegaţie a Oficiului Planetar (pe scurt O.P.) — organul suprem de coordonare a treburilor mondiale. Delegaţia era însoţită de însuşi preşedintele Organizaţiei Mondiale a Alimentaţiei

(O.M.A.) şi de un grup de renumiţi specialişti alimentologi. N-am aflat ce s-a discutat la conducerea noastră, dar luminile au rămas aprinse acolo pînă noaptea tîrziu. Ce să-i faci! Dacă a spus „decembrie“, i se cere probabil să precizeze: ce cantităţi va furniza, sub ce formă, la ce intervale de timp...

— Mîine-poimîine încheiem contracte! glumeşte optimist Dan Hagiu.

La complex vin şi turişti, mulţi turişti. Uneori te împiedici de ei la tot pasul.

— Probabil că vor să vadă cu orice preţ Fozvirul G.7, comentează, glumeţ, Vlad.

Au binocluri şi aparate fotografice, dar umblă ca nişte orbi printre noi, fiindcă nu ne pot înţelege munca şi ne încurcă la tot pasul.

Concluzia: N-ar fi rău să se instituie un soi de barieră de protecţie, mai precis o carantină. Asta ar trebui să le ceară Tiberiu celor de la O.P. şi de la O.M.A.! Referindu-mă la „carantină“, nici nu ştiam cît de aproape eram de faptele stranii care aveau să se petreacă destul de curînd la complex. Ca să fiu sincer, n-aş fi de părere să se instaureze imediat bariera dacă nu s-a aplicat pînă acum. Şi aceasta fiindcă aştept şi eu nerăbdător venirea unor „turişti“, unici în felul lor. E vorba despre „Făpturile Clida“. Complexul nostru a fost desemnat printre cele patru centre din lume pe care clidienii urmează să le viziteze! Aşa a hotărît Oficiul Planetar, şi Adam Tiberiu pare foarte măgulit de această alegere, care-i va da posibilitatea să etaleze pînă şi extraterestru realizările noastre. Anda şi-a comandat, aşa se zvoneşte pe aici, patru toalete noi, „pentru ca măcar una să fie pe placul clidienilor“ — după cum comentează ironic Vlad, despre care unii spun că e îndrăgostit de ea.

28 iulie.
Ţelul e mai aproape

Sînt în mare pericol să devin un înfumurat! Cu oarecare temei? Nu ştiu. Să recapitulăm:

Am dat în funcţiune filtrele Lizin la 1 iulie. Făgăduisem preşedintelui să obţin, cu ajutorul lor, o puritate a metalului de circa 99,998%. În cursul construcţiei am descoperit însă posibilităţi suplimentare de purificare. Dacă aş fi renunţat la ele, puteam termina montajul cu o săptămînă înainte de termen. Dar le-am valorificat, iar proba efectuată în prima zi din iulie a consemnat o performanţă de aproape o sută de ori superioară celor obţinute anterior la complex. Analizorul

a înregistrat o puritate excepțională a metanului: 99,997%! Cu mult dincolo de nivelul pe care l-am socotit posibil.

Tiberiu m-a îmbrățișat cu efuziune și chiar posacul Martin Onofrei, „omul care a uitat să rîdă“, cum îl numește Vlad, mi-a strîns mîna cu putere. În ce-l privește pe Dan, entuziast cum este, el mi-a organizat o adevărată manifestație de simpatie, la care s-a scandat îndelung numele meu. Am fost purtat în triumf pe aleile complexului, ca după marcarea, în minutul 90, a golului hotărîtor al unui meci.

Seara, la intrarea în club, a apărut și afișul-șarjă al lui Vlad. Eu, un Radu Soare uriaș, mă uit cu milă la un soare veritabil cît un gîndac, care încearcă să se strecoare nevătămat printre picioarele mele.

Un grup de cercetători mi-a făcut chiar surpriza unei sărbătoriri și atunci am avut impresia că se acordă o atenție deplasată contribuției mele. Adam Tiberiu, care lua și el parte, s-a apropiat de mine și m-a rugat să nu consider cumva misiunea mea terminată. Hotărîse înființarea unui laborator de purificare a tuturor substanțelor utilizate în fabricație — mai ales a materiilor prime anorganice — și mă ruga să preiau conducerea acestuia. Într-o primă urgență îmi cerea să purific amoniacul, utilizat, de asemenea, la fabricarea Pozvirului G.7. Am primit cu bucurie. De altfel, într-atîta mă atașasem de cauza creării pozvirului alimentar, încît aș fi părăsit cu multă părere de rău complexul.

Roadele purificării înaintate a metanului s-au arătat mult mai curînd decît credeam. Masa de albumină virotică obținută cu ajutorul noii materii prime este acum mult mai aproape de cea proiectată de inventatori.

— Poate că termenul e prea îndepărtat! mi-a strigat într-o dimineață vesel președintele, în loc de salut. Se referea desigur la decembrie 2071... Și asta, în mare parte, grație ție! a continuat el.

Lumina ardea nopți întregi în „sanctuar“ și nu arareori aflam că atît președintele cît și vicepreședintele lucraseră pînă în zori. Dan izbutește acum să obțină din albumină virotică o „carne“ pe care ochiul n-o mai poate deosebi de carnea veritabilă.

— Uite ce fibre splendide! ne spune el cînd eu și Vlad îi vizităm laboratorul. Observați și grăsimea — ce alb-gălbui îmbietor! Iar dac-aveți răbdare s-o dau prin mașina de tocat, obțin, pe lîngă tocătură pentru mititei, o zeamă de carne de-ți lasă gura apă.

— Bucătar trebuia să te faci! comentează Vlad.

Iar eu adaug, ca să-i mai potolesc elanul:

— Dar tot necomestibilă e!

— Deocamdată, fraţilor! ne răspunde Dan, fără să clipească. Încă puţintică răbdare... şi-o să preferaţi fleica P.G.7 fleicii din carne tradiţională de porc...

La 8 iulie, Martin Onofrei invită cercetătorii la vizionarea unui film ştiinţific. În cele numai cîteva zile de la realizarea metanului suprapur obţinuse, în laboratorul său, împreună cu asistenţii săi, Ladea şi Gruia, stabilizarea principalelor proprietăţi ale „virusului de Ciucaş" — cum se denumea uneori speţa de pozvir la care se ajunsese la noi. Secvenţele peliculei ilustrau marele progres înfăptuit: mai întîi erau arătate virusul iniţial şi procesele de involuţie cărora le era supus, apoi virusul îmbunătăţit, modelat de Ursu, la care întoarcerea în anorganic nu se mai producea decît în cazuri cu totul excepţionale.

La sfîrşit, cîteva zile mai tîrziu, dacă nu mă înşel la 16 iulie, Vrăjitorul convocă la rîndul său consiliul ştiinţific. Expunerea lui Tiberiu e scurtă — nu cred că a depăşit un sfert de oră. Vrăjitorul prezintă mai întîi, cu obişnuita-i claritate, diferenţele care existau înainte de 1 iulie între produsul viral al staţiei-pilot şi P.G. 7 aşa cum fusese proiectat de el şi de Onofrei. Încă de atunci concepuse o serie de mijloace pentru a obţine modificările dorite. Dar experienţele eşuau sistematic, progresele obţinute fiind de cele mai multe ori numai aparente. Şi iată că suprapurificarea metanului dăduse un impuls decisiv cercetărilor. Dintre variantele de virusuri prin care căutase să se apropie de P.G. 7, preşedintele stabilise acum cu certitudine pe cea mai corespunzătoare: 110 CV. Mai multe laboratoare din complex fuseseră asociate în verificarea ipotezei sale: toate o confirmaseră şi îi dăduseră sugestii preţioase pentru a o duce mai departe. Desigur, între virusul 110 CV şi pozvirul Tiberiu-Onofrei mai exista încă o distanţă ce nu trebuia subapreciată, dar rezultatele obţinute erau considerabile. Virusul 110 CV prezenta o mare „plasticitate"; se puteau realiza din el, relativ uşor, noi şi noi construcţii virale. Poate că, prin cîteva modificări adecvate ale acidului ribonucleic, se va putea ajunge în pragul modelării definitive, cînd totul se va reduce la o simplă punere la punct.

...Ascult atent şi încordat. Nu înţeleg, din păcate, totul, fiindcă abia am început să studiez virusologia. Dar expunerea preşedintelui, întreruptă de proiecţii ale unor imagini microscopice, e ca un torent impetuos, care duce totul cu el. Omul acesta are ceva de perpetuu învingător! În tot ce spune este un ritm irezistibil şi am senzaţia că chiar dacă l-aş auzi vorbind într-o limbă care-mi este necunoscută cadenţa cuvintelor sale ar produce asupra mea un efect deosebit. •

Grozav mi-ar plăcea ca şi tu, Grig, să-l vezi şi să-l asculţi!

Scurta comunicare atinge tensiunea maximă cînd Tiberiu prezintă etapele care mai erau de parcurs. Virusul va fi modelat treaptă cu treaptă şi va sfîrşi prin a se supune voinţei omului, pînă ce structura sa se va identifica, în sfîrşit, cu imaginea proiectată iniţial. Se va acţiona fizic, chimic, electric. Fiecare progres va fi imediat transferat, pe parcursul acumulării sale, staţiei-pilot. Ea va deveni, treptat, marea uzină de sinteză a albuminei, pentru întreaga planetă.

Dan îmi şopteşte, fremătînd :

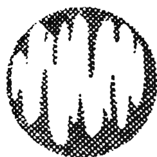
— Parcă aud corul bucuriei din Simfonia a IX-a... Vom învinge, Radule, vom învinge !

Aşa de departe nu merge imaginaţia mea, dar sînt ferm de partea lui Tiberiu... Vorbeşte frumos şi adevărat. Poate că îi şi place să se audă vorbind, să urmărească reacţiile celor ce-l ascultă. Are un dar extraordinar de a mobiliza spiritele, de a te face să fii trup şi suflet alături de cauza pentru care pledează. Cred că nu i-ar fi greu să convingă pe mulţi chiar pentru o idee greşită, atrăgîndu-i magnetic spre ţelul pe care şi-l propune. Dar n-am nici un motiv să-i presupun scopuri diabolice. După comunicare — tumult de întrebări, apoi de discuţii. La urmă, Vasile Onofrei face cîteva precizări interesante în legătură cu schema de automatizare a staţiei-pilot.

Consiliul se încheie într-o mare însufleţire. Toată lumea a luat cuvîntul, cu excepţia lui Martin Onofrei.

...Peste două zile, O.P.-ul ni-i va aduce pe clidieni. Vor cunoaşte la noi un mare centru pămîntesc al creaţiei ştiinţifice. Sosesc într-un moment cît se poate de potrivit, cînd cercetările merg din plin.

(CONTINUAREA ÎN NUMĂRUL VIITOR)

FESTIVAL
INTERNAZIONALE
DEL FILM
DI FANTASCIENZA

„Imaginile posibilului" la Castelul San Giusto

Cea de-a IX-a ediție a Festivalului internațional al filmului științifico-fantastic de la Triest s-a desfășurat și anul acesta în mirificul decor oferit de Castelul San Giusto. Precedată de o retrospectivă a filmului suprarealist, competiția propriu-zisă a avut loc între 10 și 17 iulie. Pe marele ecran panoramic instalat într-o curte a castelului au fost prezentate 27 de pelicule, dintre care opt de lung metraj. Și sarcina juriului — prezidat de celebrul autor de science-fiction Arthur C. Clarke *(Anglia) și alcătuit din scriitorul* Elio Bartolini *(Italia), regizorul* Lajos Matos *(Ungaria), criticul cinematografic* Louis Seguin *(Franța) și scriitorul și editorul* Donald Wollheim *(Statele Unite ale Americii) — nu a fost de loc ușoară. Întîi, pentru că nu toate filmele au corespuns specificului declarat al festivalului. Apoi, datorită dificultății de a alege între realizări greu de diferențiat în planul valoric. Să vedem însă mai îndeaproape despre ce este vorba.*

O prejudecată tenace situează fantasticul-științific, în toate ipostazele lui, pe același raft cu producțiile polițiste sau „exotice", învinuindu-l totodată de evazionism. Cea mai mare parte a programului competițional pe care l-am urmărit la Triest a constituit o ripostă implicită și explicită dată acestei erezii născute din ignoranță și neînțelegere. Cu mai multă sau mai puțină claritate și măiestrie, filmele aveau ceva de spus — și realizatorii lor au ținut să sublinieze această intenționalitate. Festivalul s-a deschis cu proiecția „ficțiunii politice" a lui Roger Corman, „Gaz sau lumea trebuie distrusă pentru a fi salvată". Este o fabulă despre ceea ce s-ar putea întîmpla în America dacă o armă chimică scăpată de sub control ar ucide toți oamenii trecuți de 25 de ani. La conferința de presă, cunoscutul regizor, autor al unei lungi serii de filme științifico-fantastice de tip oarecum clasic, a declarat că, de astă dată, a vrut să oglindească schimbările petrecute în conștiința maselor, mai cu seamă procesul de radicalizare a tineretului. E adevărat că acest proces este prezentat într-o manieră carnavalescă, iar „salvarea lumii" pare să constea, în viziunea lui Carman, într-o pueril-utopică întoarcere la

natură... Un alt regizor prezent la festival, italianul Marcello Aliprandi, și-a caracterizat filmul, „Fata de tinichea", drept un avertisment împotriva pericolului „robotizării" vieții în societatea de consum. Este povestea pătrunsă de o ironică tristețe a unui bărbat îndrăgostit de o femeie-robot, cu ecouri din „Eva viitoare" a lui Villiers de l'Isle-Adam (pe care Aliprandi pretinde, totuși, că n-a citit-o) și din monumentul cinematografic al lui Fritz Lang, „Metropolis". Jocul nuanțat al lui Roberto Antonelli, interpretul personajului principal, a fost răsplătit de juriu cu Asteroidul de argint, premiul pentru cel mai bun actor.

Regizorul ceh Vaclav Vorlicek, pe care-l cunoșteam din „Cine vrea s-o ucidă pe Jessie ?", a fost prezent cu o nouă parodie, al cărei ascuțiș este îndreptat împotriva militarismului, dar și a unei anumite concepții simpliste despre atotputernicia științei. Titlul deconcertant „Domnule, sînteți văduvă" oglindește quiproquoul perpetuu determinat de suita de transplanturi cerebrale la care sînt supuși cîțiva dintre principalii protagoniști. De altfel, o mare parte din succesul filmului se datorează Ivei Janzurova, distinsă cu celălalt Asteroid de argint, în temeiul acestei caracterizări perfect îndreptățite a juriului : „Actriță de mare talent, dovedit în interpretarea a trei roluri diferite, identificîndu-se totdeauna întru totul cu personajul".

Evident, Cosmosul nu putea să lipsească de la un festival științifico-fantastic. O producție a Studioului Defa-Berlin, „Semnale — O aventură spațială", ne înfățișează operațiile complexe ale salvării echipajului unei cosmonave grav avariate de meteoriți. Menționez acuratețea scenografiei și a efectelor speciale, precum și prezența lui Iurie Darie în rolul episodic al comandantului cosmonavei.

„Semnalele" din titlul filmului german sînt emise, după toate probabilitățile, de o îndepărtată civilizație extraterestră. Emisarii unei asemenea civilizații apar în „Sclavi de noapte", ecranizarea unui roman de Jerry Sohl. De fapt, ceea ce vedem pe ecran sînt trupurile pămîntenilor în care s-au încorporat entitățile de „gîndire pură" (?) venite de undeva, din Marele Univers. Și, cum mijlocul lor de locomoție a suferit un accident, populația unui întreg orășel american va lucra noapte de noapte, în transă hipnotică, pentru a efectua reparațiile necesare. După cum se vede, subiectul nu strălucește prin originalitate. Pe de altă parte, chiar dacă am accepta, ca un pretext convențional, ideea „gîndirii pure", ne întrebăm ce nevoie are ea de o astronavă pentru a străbate necuprinsele spații...

Am văzut și o altă ecranizare, după romanul mai pretențios al lui Curt Siodmak, „Memoria lui Hauser". Regizorul american Boris Sagal descrie, cu o halucinantă rigoare artistică, dedublarea doctorului Mondoro, care și-a injectat fluidul mnemonic al unui savant muribund. Așadar, după transplantul de creier, transplantul de memorie. Din păcate, acțiunea evoluează curînd către o poveste de spionaj, cu secvențe pur și simplu rizibile. Și totuși juriul a acordat acestui hibrid distincția maximă, Asteroidul de aur, socotindu-l „un film cu un ritm susținut, bine construit, în cea mai bună tradiție a

cinematografiei științifico-fantastice...". N-am fost singurul dintre cei prezenți la ceremonia finală care și-a manifestat nedumerirea.

Discutabilă mi se pare și decernarea unuia dintre cele două premii speciale scurtmetrajului „Tenebre", realizat de Claude Loubarie (Franța), un film de groază, care nu prea avea ce căuta în cadrul festivalului. Și, dacă e să-l discutăm ca atare, i-aș reproșa insistența cu care ne arată ceea ce ar fi trebuit doar să ne sugereze. Am aplaudat, în schimb, hotărîrea de a acorda al doilea premiu special unei alte producții franceze, „Timp pentru moarte". La conferința de presă s-a văzut că regizorul, André Farwagi, coautor al scenariului, s-a gîndit mai curînd la o transpunere a conceptului antic de destin în această narațiune cinematografică despre un asasinat înregistrat pe peliculă și imposibil de prevenit, cu toate eforturile victimei prezumptive. El nu a fost însă nereceptiv la interpretările științifico-fantastice propuse, printre alții, și de semnatarul acestor rînduri (lumi paralele, un nod temporal etc.), ceea ce ne face să așteptăm cu încredere viitoarea lui prezență pe ecranul festivalului.

Spuneam, la început, că nu toate filmele au corespuns specificului declarat al acestei manifestări internaționale. Constatarea este valabilă și în cazul celui de-al optulea lungmetraj, „Straniul caz al doctorului Faust" (Spania), o variantă nebuloasă a cunoscutului mit, în care folosirea abuzivă a unor trucuri formale încearcă zadarnic să creeze o atmosferă fantastică pregnantă. Puține sînt și scurtmetrajele despre care se poate vorbi fără reticențe din punct de vedere al apartenenței la gen. Am reținut ca meritorii „Automobile pentru copii" de John Halas (Anglia), „Gloria Mundi" de Istvan Belai (Ungaria), „Scarabus" de Gérald Frydman (Belgia), „Vade Mecum" de Max Massimino Garnier și Ștefan Munteanu (Italia — România). Premiul rezervat acestei categorii, Sigiliul de aur al orașului Triest, a revenit desenului animat iugoslav „Iubitorii de flori", realizat de Borivoj Dovnikovic-Bordo — o alegorie spirituală și sensibilă vizînd pericolul înarmărilor.

Festivalul a prilejuit și alte manifestări adiacente : a III-a Expoziție internațională „Artele și fantasticul științific", o expoziție a pictorului american Robert Rauschenberg pe tema „Pietrele lunare", discuții între scriitorii și ziariștii invitați de comitetul de organizare etc. Triestul se afirmă astfel, din ce în ce mai pregnant, ca o gazdă primitoare a paladinilor viitorului. Și rolul acesta va fi consacrat fără îndoială anul viitor, cînd în vechiul oraș de pe țărmul Adriaticii se vor desfășura, concomitent, ediția a X-a a Festivalului și primul Congres european al fantasticului-științific.

ION HOBANA

Nota redacției. **Cei interesați să cunoască detalii de specialitate în legătură cu filmele prezentate în cadrul festivalului le pot găsi în articolul colaboratorului nostru Ion Hobana „Triest IX" apărut în „Cinema" anul IX, nr. 8/1971.**

Salutăm promptitudinea revistei, nădăjduind că ea se va manifesta și în ceea ce privește recenzarea pe un spațiu adecvat a realizărilor științifico-fantastice prezentate pe ecranele noastre. Ar fi necesar de asemenea ca revista „Cinema" să contribuie mai susținut prin articolele sale la informarea celor care răspund de importul de filme și care nu au dovedit pînă acum receptivitatea pe care o merită cele mai bune producții ale genului.

UMOR

de C. BOTEZATU, Roman

Sinucidere

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii"

2012

prelucrare
&
editor
Costin Teo Graur

I.m. Pompilu

Au scanat, corectat, prelucrat.

Ceea ce nu au fost în stare redacțiile Știință și tehnică sau cei care au dat să continue CPSF, au reușit, cu multă dăruire, muncă și cheltuială, acești entuziaști.

Lor trebuie să le mulțumim pentru că avem acum posibilitatea să (re)citim legendara Colecție.

clandher
flash_gordon
evilgheorghe
krokodylu
progressivefan3
car_deva
coollo
fractalus
panionios
nid68
un anonim (RK)
Gyuri
hunyade
dl. Dan Lăzărescu
Cilly Willy
fizikant
Doru Filip
connieG

(dacă este omis cineva, vă rog un email și reparăm greșeala)

IMPORTANT

Abonați-vă din timp și pe termene cît mai lungi pentru a vă asigura continuitatea în primirea colecției.

Prețul unui abonament este de:

- *anual .... 24 lei*
- *pe șase luni .... 12 lei*
- *pe trei luni .... 6 lei*

Abonamentele se fac prin oficiile și agențiile PTTR la factorii poștali și difuzorii de presă din întreprinderi, instituții, școli și licee.

OCTOMBRIE 1971

PREȚUL 1 LEU | 41007